

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 169/2014
08.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Н.Б. из Н.С., чији је пуномоћник Н.В., адвокат из Н.С., против туженог Ф.с. и ф.в. из Н.С., кога заступа пуномоћник Р.М., адвокат из Н.С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2014/13 од 02.10.2013. године, у седници одржаној 08.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2014/13 од 02.10.2013. године као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2014/13 од 02.10.2013. године тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Новом Саду П 2924/2012 од 11.03.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2924/2012 од 11.03.2013. године усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени Ф.с. и ф.в. да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати на име претрпљених физичких болова 100.000,00 динара, на име претрпљеног страха 100.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности 150.000,00 динара, као и да му на име трошкова поступка исплати 98.100,00 динара све са законском затезном каматом почев од 11.03.2013. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2014/13 од 02.10.2013. године усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Апелациони суд у Новом Саду је решењем РЗ 8/14 од 04.02.2014. године предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је прихватио оцену апелационог суда јер одлука другостепеног суда којим је одбијен захтев тужиоца у овој правној ствари одступа од уједначене судске праксе по питању објективне одговорности.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, рођен 1989. године, је као редован студент треће године Ф.с. и ф.в. учествовао у фебруару месецу 2012. године на Копаонику у извођењу редовног наставног програма "Зимске активности у природи са скијањем", који је организовао тужени факултет. Тужилац је као добар скијаш (скија од своје пете године) био у групи студената који су скијали под надзором старијих колега. Критичног дана 23.02.2012. године је заједно са осталим студентима увежбавао технику "карлинг" спуста и поступао у свему по објашњењима и упутствима професора. У тренутку спуштања низ стазу око 15,30 часова изненада му је "одлетела" скија, пао је и повредио десно раме. Асистент није био присутан али се убрзо појавио и са тужиоцем отишао у амбуланту. Тог дана време је било сунчано, без ветра и падавина, стаза је била очишћена, без леда, време идеално за скијање.

Тужиоцу је постављена дијагноза ишчашење десног рамена, која представља тешку телесну повреду. Извршено му је намештање ишчашеног рамена и имобилизација, а после њеног уклањања 23.03.2012. године је упућен на рехабилитацију. Вештачењем у поступку је утврђено да је као последица повређивања код тужиоца заостало изражено ограничење покретљивости десног рамена, као и његове појавне манифестације и коначан степен трајног умањења животне активности од 7%. У моменту повређивања и касније тужилац је трпео физичке болове и страх, чија јачина и дужина трајања су утврђени вештачењем и описани у разлозима првостепене пресуде.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени одговоран за штету коју је претрпео тужилац по основу објективне одговорности на основу чл. 173. и 174. ЗОО, због чега је усвојио тужбени захтев и тужиоцу досудио накнаду штете на име претрпљених физичких болова, страха и умањења животне активности.

Супротно, другостепени суд је закључио да је тужилац пао искључиво својом кривицом односно да је штета коју је претрпео очигледно последица његовог неопрезног кретања, што тужени који је вршио надзор над спровођењем наставног програма није могао предвидети или спречити, због чега је одбио тужбени захтев.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Одговорност за штету од опасне ствари или опасне делатности, прописана је одредбама чл. 173. и 174. Закона о облигационим односима (ЗОО) је објективне природе и почива на узрочности. Штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу потиче од те ствари односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете (члан 173). За штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави (члан 174).

Правилно је првостепени суд закључио да похађање наставе у оквиру програма "Зимске активности у природи са скијањем", и то конкретно вежбање технике карлинг спуста, приликом чијег извођења се тужилац повредио,

представља активност и радњу од које потиче повећана опасност штете односно повећана могућност повређивања. По оцени Врховног касационог суда скијање у оквиру зимског наставног програма које је организовао тужени Ф.с. и ф.в., посебно увежбавањем нове технике скијашког спуста, представља делатност са повећаним ризиком за настанак штете, па за штету проузроковану повређивањем студента учесника те активности одговара тужени. Због тога је правилно резонување првостепеног суда да у смислу чл. 173. и 174. ЗОО за штету коју је задобио тужилац приликом извођења вежбе (технике "карлинг") постоји објективна одговорност туженог у чијој организацији и под чијим надзором се ова вежба одвијала.

Тужени није доказао да је штета у целини или делимично узрокована радњом тужиоца као оштећеног или трећег лица, коју он није могао да предвиди, спречи нити отклони, па не постоје околности за смањење или искључење његове одговорности за штету у смислу члана 177. ЗОО.

Висину досуђене накнаде по свим видовима нематеријалне штете првостепени суд је утврдио правилном применом критеријума из члана 200. ЗОО, имајући у виду јачину и дужину трајања физичких болова и страха, те степена умањења животне активности, као и циљ коме служи накнада.

На основу члана 417. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**